

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1049/2017
27.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... са привременим боравком у ..., чији је пуномоћник Срђан Галић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Вељко Вукотић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4152/13 од 04.11.2015. године, у седници одржаној 27.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4152/13 од 04.11.2015. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 20206/10 од 07.03.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је непостојећи и без правног дејства уговор о доживотном издржавању закључен између тужених као даваоца издржавања и пок. ГГ, бивше из ..., као примаоца издржавања, оверен пред Трећим општинским судом у Београду ЗР 884/99 дана 24.12.1999. године. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тражено да се раскине наведени уговор. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име трошкова поступка исплати износ од 380.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4152/13 од 04.11.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени су дали одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији тужиоца у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ГГ, као прималац издржавања, закључила је са својим унуцима, овде туженима, као даваоцима издржавања, уговор о доживотном издржавању оверен пред Трећим општинским судом у Београду дана 24.12.1999. године. Наведеним уговором даваоци издржавања обавезали су се да примаоца издржавања доживотно издржавају, хране, одевају, партиципирају у трошковима живота и после смрти сахране по месним обичајима. Прималац издржавања се обавезала да туженима за пружено издржавање остави у својину и наслеђе по $\frac{1}{2}$ идеалног дела трособног стана број ..., површине 76м², на ... спрату стамбене зграде у улици ... бр. ... (сада ...) у ..., чији је искључиви власник, као и покретне ствари таксативно наведене у уговору. Сада пок. ГГ живела је сама у стану свог сина, овде тужиоца, до 2002. године до када је он учествовао у њеном издржавању тако што је слао новчане уплате из ... где је живео. Почев од 2002. године, наредних осам година, живела је у свом стану у улици ... број ... у ..., у заједничком домаћинству са туженима и њиховом мајком ДД. Два месеца пред смрт, смештена је у дом за стара лица у ... јер јој је услед старости и болести била неопходна посебна медицинска нега и брига медицинског особља. Трошкове смештаја у дому за два месеца у износу од 700 евра платили су тужени. Пок. ГГ преминула је дана ...2010. године у 88. години живота. Била је финансијски обезбеђена јер је примала породичну пензију у висини од око 500 евра, која јој је призната 1996. године. Тужени су се адекватно бринули о њој, набављали лекове, водили је код лекара, кували и свакодневно се старали и пружали јој потребну бригу и пажњу. Заједнички су куповали храну и одећу и плаћали комуналије, јер су функционисали као једна породица. Након њене смрти сахранили су је у складу са месним обичајима и сносили трошкове сахране. За време трајања уговора о доживотном издржавању тужена ВВ радила је у ... у периоду од 2002. до 2005. године, а након тога приватно као Тужени ББ радио је приватне послове, а од 2009. године ради у Тужилац није био у контакту са својом мајком у периоду од 2002. до 2009. године, а ни њен други син, отац тужених, није имао стални контакт са њом. Вештачењем је утврђено да је сада пок. ГГ у моменту закључења уговора о доживотном издржавању била пословно способна и способна да одлучује о својим правима и обавезама.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев (примарни и евентуални). Одлука је заснована на правилном схватању да у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за утврђење ништавости, нити за раскид уговора о доживотном издржавању.

Чланом 194. Закона о наслеђивању („Службени гласник РС“, број 46/95, 101/03), прописано је да се уговором о доживотном издржавању обавезује прималац издржавања да се после његове смрти на даваоца издржавања пренесе својина тачно одређених ствари или каква друга права, а давалац издржавања се обавезује да га као накнаду за то издржава и да се брине о њему до краја његовог живота и да га после смрти сахрани. Ако шта друго није уговорено обавеза издржавања нарочито обухвата обезбеђивање становања, хране, одеће, обуће и одговарајућу негу у болести и старости, трошкове лечења и давања за свакодневне уобичајене потребе.

По становишту Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови закључили да је наведени уговор о доживотном издржавању у свему закључен у складу са чланом 194. Закона о наслеђивању, да су уговорне стране имале озбиљну вољу и намеру да закључе уговор о доживотном издржавању, те да се не ради о привидном уговору из члана 66. Закона о облигационим односима, а нема ни других разлога који би водили ништавости уговора из члана 103. истог закона. Намера уговорних страна је била да се тужени старају о пок. ГГ, пре свега тако што ће јој пружити потребну бригу и пажњу због старости и партиципирати у трошковима њеног живота (што су они и чинили), а да као накнаду за то после њене смрти стекну право својине на стану који је предмет уговора. Нису испуњени ни услови за раскид уговора прописан одредбом члана 124. ЗОО јер су тужени закључени уговор о доживотном издржавању извршавали у потпуности (на начин како је то предвиђено одредбом члана 1. уговора). Бринули су о примаоцу издржавања са којом су живели у заједничком домаћинству, свакодневно су се о њој старали, пружали јој потребну негу и пажњу, заједнички куповали храну, плаћали комуналије, а након смрти су је сахранили у складу са месним обичајима.

С тога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наводи ревизије којима се указује да је прималац издржавања била добро ситуирана, у потпуности покретна и способна да се сама о себи брине, као и да у тренутку закључења уговора о доживотном издржавању 1999. године није постојала заједница живота између ње и тужених и да иста није предвиђена уговором, били су предмет правилне оцене од стране другостепеног суда те нису посебно образлагани.

Наводи ревизије којима се доводи у питање извршавање уговора од 1999. до 2002. године не утичу на другачије пресуђење јер је прималац издржавања, у случају да је била незадовољна понашањем тужених, имала могућност да тражи раскид уговора, што није учинила, већ је засновала заједницу живота са туженима који су уговорне обавезе у потпуности извршили.

Осталим наводима ревизије се у ствари оспорава утврђено чињенично стање које не може бити ревизијски разлог у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Имајући у виду наведено, одлучено је као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Тужиоцу не припадају ревизијски трошкови, имајући у виду да са изјављеном ревизијом није успео.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић